

NAGYSZEBEN – EURÓPA KULTURÁLIS FŐVÁROSA, 2007
 2007. szeptember 27-én nyílt meg a *Nagyszeben – Európa Kulturális Fővárosa, 2007* című fotókiállítás a Közép-európai Kulturális Intézetben.
 A város múltját és jelenét bemutató 57 fotó a nagyszebeni Brukenthal Nemzeti Múzeum tulajdona.

A kiállítást **Manherz Károly** szakállamtitkár nyitotta meg

Brîndușa Armanca, a román Kulturális Intézet igazgatója, **Ireny Comaroschi**, Románia nagykövete és **Módos Péter**, a KeKI igazgatója

Szili Katalin is meglátogatta a kiállítást

KÖNYVBEMUTATÓ

2007. október 6-án **K. Lengyel Zsolt** *A kompromisszum keresése. Tanulmányok a 20. századi transzilvanizmus korai történetéhez* című könyvét mutattuk be (Csíkszereda, Pro-Print, 2007).

A szerző, **K. Lengyel Zsolt**
 és **Ujváry Gábor**, az est moderátora

BORISLAV PEKIĆ (1930–1992)

A Belgrádi Városi Könyvtár, a Szerb Fővárosi Önkormányzat és a KeKI kiállítást rendezett az öt éve elhunyt európai hírű szerb író emlékére.

A Belgrádi Városi Könyvtár kiállítási katalógusa

A kiállítás megnyitóján: **Rusz Boriszláv**, a Szerb Fővárosi Önkormányzat elnöke, **Módos Péter**, a KeKI igazgatója, **Predrag Stepanović** író, **Lásztity Péro**, a magyar nyelvű adaptáció készítője, **Predrag Čudić**, a szerb Köztársaság nagykövete és **Radics Viktória** irodalomtörténész.

A kiállítás anyagát **Olga Marjanović** állította össze

HAJNAL MIHÁLY FESTŐMŰVÉSZ
KIÁLLÍTÁSMEGNYITÓJA

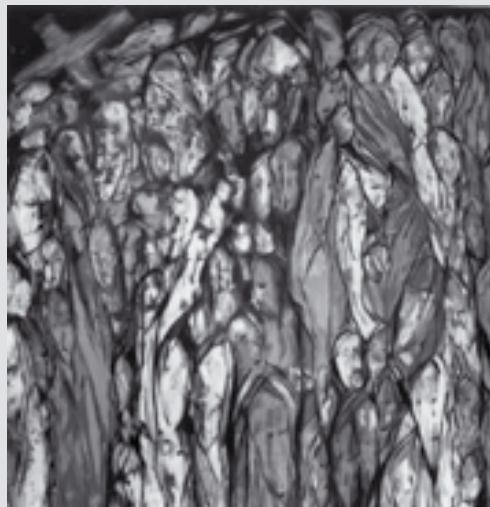
A Prágában élő magyar származású festő és grafikusművész mintegy 40 festményéből álló tárlat nyílt 2007. november 22-én a KEKI-ben.

A megnyitón *(balról)*: **Szepes Hédi** művészettörténész, a kiállítás kurátora, **Hajnal Mihály**, **Jékely Zsolt**, az Oktatási és Kulturális Minisztérium fősztályvezetője és **Módos Péter**, a KEKI igazgatója.

A kiállítást megnyitotta:
Wehner Tibor
művészettörténész

Quo vadis, akril, vászon, 150 x 150 cm, 2005

Hajnal Mihály festő- és grafikusművész

Vannak alkotók, akik makacsul ragaszkodnak képi világukhoz, egy megteremtett, elsajátított alkotói világhoz. Hajnal Mihály keze nyoma minden újabb képén felismerhető, ám mégis, mintha valami megváltozott volna a műveken. Talán a technikai váltás (újabb képei akrillal készülnek) idézik elő ezt az átalakulást? Valósággal tombolnak a színek, tarkaságot, mozgást, ritmust, lendületet látunk és érzékelünk. Pedig, mint eddig is, ösztönösen dolgozik, nem a látványból indul ki, hanem belső érzelmek, állapotok, képek fogalmazódnak meg benne, s ezeket rögzíti. Ezért is érezzük ki belőlük a lelkes rátalálás és a felfedezés örömeit.

Hajnal Mihályt valójában az emberek érdeklik. Ha néha el is kalandozik a táj, a természet szépségeihez, mindig visszatér az emberek ábrázolásához, a bennük rejlő érzelmek megjelenítéséhez. A kidolgozatlan, szinte jelzésszerű figurák, az arcok mondanivalója, a kéz és láb rajzolata s mindezen keresztül a belső én, az örökölt, hordozott sors megfogalmazása indítja el az alkotói folyamatot.

A képek felületei mozgalmak, egymásba hatoló konkrét és elmosott, organikus és antropomorf formák kapcsolata. A finom átmenetek lírai hangvételű megjelenése sokszor átcsap egy expresszív formába. A külső látvány és a belső látomás nem különíthető el, hisz elválaszthatatlanul egyek.

Sok minden múlik azon, hogy a hideg és a meleg színek egyensúlyát megtalálja az ember. Hajnal Mihály mindig megújuló izgalommal indítja képeit, melyek egy ponton már önállóul állnak. A szín nála több mint vizuális elem. „A színnek nemcsak színe van, hanem szaga, íze, érzelmi tartalma is” – ahogy Rimbaud írta.

Legújabb képei kiteljesedtebb, kimunkáltabb változatai régebbi stílusának. Az utóbbi két évben két jelentős európai fővárosban, Párizsban és Rómában járt. Új képein kettős izgalom érződik: egyfelől a látvány újdonsága, a nagyváros lüktető, különös életének varázsa, másfelől a magára találó, a kifejezési formáját megtalált művész kísérletező, minden újdonságon örvendő izgalma. Szenvedélyes érdeklődéssel alakítja a formák és színek kavalkádját.

Szepes Hédi művészettörténész

